

πως εΐτανε σάν ξιφύσημα κάποιος μεγαλήτερης τρικυμίας αλάργα στον Ώκεανό, και πως χάθηκε, μόλις που ήρθε στα νερά της Σάντα Κλάρας.

Ο Γιάννης απόμεινε λυπημένος. Η τρομερή σιγαλιά, ύστερα από τον τόσο θόρυβο, τον πλάκωνε σάν πέτρα. Τό πρωί, με την άβγούλα, ο ούρανος γελούσε. Δέν ξέρω τί πάθος παρχάνα, τί θλιβερή προμάντεψη του δάχνασε την καρδιά. Κατέβηκε στάκρογιαλι. Εΐταν εκεί τρία δέντρα, τρεις λέψεις, που μόλις χαδέβε τάγερη τὰ κλαριά τους. Κάθησε στη βίλα τους. Κοίταζε τή θάλασσα. Κοίταζε, κοίταζε, αζαφρα πέταζε μια φωνή που αντιλάλησαν οι βράχοι, τρομερή. Στη θάλασσα μακριά, είδε κάτι νά κλέχη. Τά γνώρισε αμέσως, σά νάρτης που εΐτανε σπασιμέν. Κατάρτικα, κομματικά πλώρη, σκανδία, σκουιά, χοντροζύλα. Θάρρεψε πως τον έπαιρνε ή τράλλα. Νά λοιπόν που έρχονταν κι άλλα καράβια στά νερά της Σάντα Κλάρας, κι όχι μόνο τό δικό του! Τι έλεγε ο καπετάνιος; Αλήθεια που έδω και δυό χρόνια, πικρή δέν πήρε τό μάτι του στό γυαλό. Τι παύαζε; Και κομματικά νάτανε τό καράβι, πάντα καράβι. Άλλη φωνή, χωρίς τή φουρτούνα, θά τόδλεπε, θά τούγνερε, θά γλύτωνε. Εΐχε λαχτάρα, εΐχεν έρωτα τώρα νά τήγγιξη τὰ ζύλα, νά τὰ πιάση τὰ κατάρτικα, νά τὰ φέρη τὰ σκουιά. Έφριξε συσσωμας από τή χαρά του, σάν καταλαβε πως άφτά έρχονταν και μονα τους, με τή θάλασσα που φούτλωνε κι ανέβαινε. Τά-πρόσμενε, τὰ μάτια του τσεσερα, σά βγαλμένα έξω από τή κοιλωμά τους. Άραζε ένα. Ναι, τού φάνηκε σάν αλάκαρα καράβι που άράζει στό λιμάνι. Τάρπαζε, τή φίλησε. Άχ! τέλειωσαν τὰ βάρτανα. Ξαναγίνονταν άθροια; Έδλεπε ξύλα, έδλεπε προμηκτα που τὰ εΐχανε πιάσει με τὰ χέρια τους άθροιστοι! Ένοιωθε τωρα στά χέρια τὰ δικά του, έννοιωθε τὰ ζύλα τὰ φουχιζμένα, τὰ ζύλα τάγαθά που εΐτανε πρώτα καράβι, κατάρτικα, γαφύρι, άμπάρι, τραπιζάρια, καμαρούλα, ζύλα που μέσα τους ζούσανε, κατοικούσανε, τρώγανε, πίνανε, μιλούσανε άθροιστοι. Άκουγε τή φωνή τους, έδλεπε τήν περπατηζιά τους, τήν ανάσα τους άνάσαινε, μύριζε τή μυρουδιά τους. Κ' έφταναν έφταναν τὰ ζύλα στάκρογιαλι ούλενα, έφταναν άγρία άγρία, με τή θάλασσα που τάρφανε, σά λούλουδα μαγεφτικά, για νά τὰ χαδέψη. Τάψαχνε ο Γιάννης με τὰ δάχτυλά του ένα ένα, τὰ γύριζε και τὰ ματαγύριζε... Άχ! γιατί νά τὰ θωρήη τόσο λαΐμαργα; Κάλεια νά μίν τὰ θωραε ποτέ του! Ένα ξύλο, φρυμακωμένο, τού έπεσε από τὰ χέρια, εκεί που τό κοιτάζε, κ' έπεσε ο ίδιος χάρμου ζαλισμένος. Στό ξύλο άπάνω, είχε διαχάσει τόνονά του. Έγραφε

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Εΐτανε τό ξύλο που άπάνω του στή φυλακή χαί-

ραζε τότες τόνονά του, και τὸ καράβι τὸ ναβαγνημένο εΐτανε τό καράβι τὸ δικό του που έρχότανε νά τόν πάρη στή Σάντα Κλάρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'.

Πυρκαγιά.

Ός τότες ο Γιάννης, μπορεί και δίχως νά τὸ ξέρη, πάντα κάτι έλιπιζε. Η έλπίδα, στάπόδαθα της καρδιάς του, πάντα ζούσε, άκόμη και σάν άπελιπζονταν, άκόμη και σά δέν τήν έννοιωθε μέσα του νά γλυκοτρήμη. Δύναμη τού έδινε άφτὴ μονάχα, ή άγνωστη φιλονάδα που τού είχε απόμεινε από τή συγκοινωνία του με τούς άθρώπους, και που καθότανε τώρα, κρυμμένη και σιγαλή, μέσα καταμέσα στά στήθια του. Νά μίν εΐτανε ή έλπίδα, βίβαια πως ο Γιάννης δέ θά βιαστούσε. Άφτὴ τὸν έσωσε. Με τή βριαομάρα, με τή λιγούρα, με τὸν πόνο και με τὸ φόβο, χωρίς άλλο, θά προτιμούσε νά σκοτωθῆ, για νά γλυτώση. Έλεγε όμως πως κάτι θά φανῆ, και τὸ κάτι άφτὸ που πούσμενε ο Γιάννης εΐταν τό καράβι του. Ο καπετάνιος δέν τού εΐπε ρητά πως θά ξαναέρη; στοχαζούμενος άθροια που μετρούσε τὰ λόγια του; ήθελε και νά τὸν τιμωρήση μια για πάντα. Έβαλε ως τόσο τούς νάρτες που τὸν πήγανε με τή βάρκα στό Νησί, νά τού δώσουν έλπίδα θυμούνταν ο Γιάννης τί τού εΐτανε τότες τί συντρόφι στό μισομό, δηλαδή πως και νά μίν ξανάέρη ο καπετάνιος, θά ξανάρχονταν άφτα. Στὴ μοναζιά του, που λίγο λίγο άποξέχνοσε τήν άθρώπινη λαλία, οι λέξεις που άκουσε από τὸ στόμα τους, ένδι σάπαινε ο ίδιος, καταντήσανε μάλιστα νά είναι οι μόνες λέξεις που τις κράταε βίβια κολημένες στό μυαλό του.

Και τώρα! Τις ξαναέλεγε τις λέξεις άφτες κ' έμιαζε σά νά λήη παρκαμύλια.

—Μή φοβόσαι, κι α δέν έρθη εκείνος, έρχομαστα μες οι δυό και σε φέρνομε πίσω.»

Παρκαμύθια; Καλέ, τί παρκαμύθια; Ψέματα, ψέματα, ψέματα φρίκη, ψέματα τρομάρα, ψέματα κι άπελιπισμός. Πρώτα, σάν είδε τό ξύλο με τόνονά του, θάρρεψε πως τού έφειγε ή ζωή κ' έπεσε χάρμου. Κατόπι, σά σηκώθηκε, σάν ξαναέπιασε τό ξύλο στά χέρια, σάν ξαναδιάβασε τόνονά του, άναψα στά στήθια του θυμός. Τάβαλε πάλε με τήν καπετάνιο, τήν ανάξιο, τὸν κουτό, που δέν μπόρεσε ν' άρμενίση ούτε ως τή Σάντα Κλάρα, δέ βρήκε τὸ δρόμο, τὸν παραζάλισε ή φουρτούνα, έκαμε τὸ καράβι του θρούβαλα.

(Ακολουθεϊ)

σερα ξνοιόματα δέν τού είχε δοσιμένα φτερὰ ο Θεός.

—Και νά έρχομουν τουλάχιστον μαζί σου τώρα κ' εγώ! τού λέει αζαφρα ο Μαρούσης, σάν άνεριαμένος πάντα, στό βαπόρι άπάνω.

—Σάν άργά τό συλλογίστηκες, άπολυγέται ο Σιφνίδης. Όμως τό βαπόρι σφυρίζε. Όρα νά κατεβῆς.

—Άχ, και γιατί νά χωριστοῦμε έτσι, ξαναλέει ο Μαρούσης συγκινημένα. Γιατί νά μίν τό συλλογιόμαστε καλλίτερα, και νά μίν πᾶς εσύ άτός σου εκεί έχτές, άντίς έμένα...

—Όλα, όλα σε καλό θά μάς βγούνε, ποιος ξέρει! μουμουρίζει ο Σιφνίδης. Παιός ξέρει...

Και φάνηκε σά νά πολεμούσε νά κρατήση τήν όψη του ήρεμη.

—Ένα πράμα συλλογιόμαε μονάχα, ξαναέπιπε με μισοπνιμένη φωνή, κι όσο τό συλλογιόμαε, κειμήμε μου, θά μου τή σκίξει τήν καρδιά μου κομματικά.

—Σάν τί λογῆς; ρωτάει σύμπουα ο Μαρούσης.

—Συλλογιόμαε τό τί θάκαμα εγώ ο Σιφνίδης, αν τύχαινε νά βρείθω στή φοβερή εκείνη θέση που βρέθηκες εσύ έχτες για τὰ μένα... Θα σε πρόδινα, κειμήμε, θά σε θυσιάζα, και τώρα που τό νοιώθω αυτό τάγαθα μέσα μου, τί λογῆς ήσυχία και τί λογῆς εύτυχία νά τήν προσμένω εκεί κάτω!

—Τήν ήσυχία τή βρίσκουμε άμα νοιώσουμε τήν

παγή του κακού; εΐπε ο Μαρούσης ύστερ' από μερικό, συλλογή. Εΐναι όμως και της φαντασίας κακί αυτό, άφου δέν εΐσαν εσύ εκεί, παρὰ εγώ. Σου ξαναλέω μάλιστα, τού πρόσθεσε πικρογελώντας, πως μακάρι εσύ νά πήγαίνες!

Μια στιγμή άκόμα, κι ο Μαρούσης στεκότανε στή φελούκα, κι άνέμιζε τό μαντίλι του, κοιτώντας κατὰ τό βαπόρι.

Ο Σιφνίδης άποπάνω τὸ κουβέριαζε τὸ δικό του, κ' έσφιγγε τὰ βρεμμένα του μάτια.

Άς ρωτήσουμε κ' έμεϊς τώρα. Εΐταν άραγες για τό στερεμό της Παβλώνας; Εΐταν από τό στοχασιμό, τό τί θάκαμεν ο ίδιος του α βρισκότανε στου Μαρούση τή θέση; Μήπως εΐταν ή ζούλια, που μπορούσε με τίν καιρό και νά τήν πάρη ο Μαρούσης;

Κανέν' άπ' αυτά δέν εΐτανε μόνου του. Εΐταν όλα, και περνούσανε σάν μπόρες από τή φουρτουνασιμένη του ψυχούλα, και τήν παραδέρναν.

A. E.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :
Για τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Για τὸ Ἐξωτερικὸν ἔρ. 10
10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10
ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στὴ κεντρικὴ τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμιλοφίας, Ὑπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμοῦ Τηλεγραφικῶν (Ὁφθαλματρειῶν) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Σοφῆ (Πλατεία Στουρνάρου, Ἐξάρχεια) καὶ στο βιβλιοπωλεῖο «Ἠστίας» Γ. Κολῆρου.
Ἡ συνδρομὴ του πληρῶνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΕΝΑ ΧΩΡΙΑΤΗ

στο Μαρκοπούλο τὸν κατασκώτασαν οι χωροφύλακες από τὸ ξύλο. Κι αν δέν πέθανε ο άνθρωπος, πεθαίνει όμως, γιατί τὸ κοντάκι του γκρά δουλέψε τόσο γερὰ στά στήθια του, που ο δυστυχισμένος έφτυσε αίμα και σε κακὰ χάλια μεταφέρθηκε δὼ νά τὸν δοῦν και νά τὸν ξετάσουν τῆς Εισαγγελίας οι γιατροί.

Ἡ άφορη, από τῆς συνθησιμένες. Κάτι χρωστοῦσι στο Δημόσιο και δέν είχε νά τὸ πληρώση. Ο εισπράχτορας — που σε τέτοια περίπτωση γίνεται αυτοκράτορας, κύριος ζωῆς και περιουσίας — μπῆκε σπῆτι του — αεπέδραμε — εΐναι ή σωστή λέξη — ο χωροφύλακας τὸν παραλαβε και τὰ ρέστα εΐναι πιά γνωστά, άπ' άλλες παρόμοιες περιστάσεις, όπως τὸ λέει και τὸ τραγοῦδι τοῦ Βερανζέρου που τὸ μετάφρασε άλλότες τόσο ζωντανά ο μακαρίτης ο Ραμπαγᾶς :

Σήκω, Γιάννη, σήκω !
Στόνειρό σου λύκο
χτές τὸ βράδυ είδες ;
Πλάκωσε ο εισπράχτορας
με τούς στυρωτῆδες !

Κακούργημα όχι μονάχα νά σκοτώνεται κανένας μὰ και μὰ χαϊδεφτική ξυλιά νά τρώη γιατί χρωστᾶει στήν Ψωροκόσταίνα, άφου τὰ χρήματα που θά δώση θά χρησιμέψουν για νά πληρωθοῦν τήν άποζημιωσή τους οι βουλευτές για νά τραφοῦνε τόσο χαραμοφαγάδες του Κεντρικου ταμείου. Κακούργημα τὸ λέμε αυτό και τέτοιο εΐναι.

Μὰ μήπως θαρρεΐτε, καλότυχοι, πως εισπράχτορες και χωροφύλακες δείχνονται τόσο αυστηροί μόνο και μόνο για νά εκπληρώσουν τὸ καθήκόν τους που τούς επιβάλλει νά εισπράττουν τούς φόρους, άφου ή Πολιτεία έτσι διάταξε;

Από Πολιτεία κι από καθήκον, βάλ' του ρίγανη. Αυτοί μόνο τὸ συμφέρον τους ξέρουν, κι αν δείχνονται αυστηροί και κακούργοι κάποτες, τὸ κάνουν για νά εξασφαλίσουν τὰ ποσοστά τους, τὸ μερτικό νά πούμε, που παίρνουν από κάθε εισπραξη.

Αυτή είναι η αλήθεια. Μά όταν του λόγου σου, Κυρά Πολιτεία, αποδώς τους λύκους σου έναντιον μου και μου ζητάς τον ιδρωτά του και μου παίρνεις κάποτε μαζί μ' αυτόν και το αίμα μου, μου δίνεις κάθε δικαίωμα να σου πω κ' εγώ:

— Τι τά κάνεις, που τά ξοδειάζεις, τά χρηματό μου που με τό «έτσι τό θέλω!» μου παίρνεις; Τά ξοδειάζεις για να κάνης στρατό, για να μου ξασφραλίσης τή ζωή και τήν περιουσία μου, για να δεξιάσης τήν πατρίδα μου και να τήν κάνης μεγάλη; «Αν είν' έτσι, και να με σκοτώσης άκόμα, σάν δέ σέ πληρώνω, δέν μπορώ να σου πω τίποτα. Μά όταν μου παίρνεις τόν παρ'ά μου μόνο και μόνο για να κάνης τά κέφια σου, με κλέφτεις και σάν θές να με κλέψης μου δίνεις τό δικαίωμα τά φυλάξω με κάθε τρόπο κ' ενώ τήν περιουσία μου!

Η κακή Πολιτεία, να τό ξέρετε, δημιουργεί τους κακούς πολίτες και η δική μας Πολιτεία, μ' όλη τήν καλή μας θέληση, δέν μπορούμε να τό πούμε πως είναι και τόσο καλή.

ΚΑΠΟΙΟΣ

Πειραιώτης Δημοτικός Σύμβουλος, επρότεινε στό Συμβούλιο να καταργηθή τό Πειραιώτικο κ λ κ σ κ ε Γυμνάσιον και να γίνη Εμπειρική Σχολή.

Οι συνάδελφοί του, λέει, τάκουσαν με προσοχή τά λόγια του, μά δέν άποράσισαν τίποτα. Άλλη φορά, είναν, πού κατάλληλη, πρέπει να συζητηθή αυτό. Δέν έχουν άδικο οι άνθρωποι. Για πραχτικά ζητήματα δέν είναι πάντα ο καλύτερος κατάλληλος. Γι' άερολογήματα, μάλιστα. «Όποιος ώρ' άγαπάτε! Έδώ είμαστε!

Κρίμα να σκέφτεται κανένας τέτοια πράγματα για τόν Πειραιά, που έπρεπε όχι μονάχα οι Δημ. Σύμβουλοι, μά όλοι οι Πειραιώτες, να τήν πάρουν με τήν καρδιά τους; μια τέτοια πρόταση και να ζητήσουν να πραγματοποιηθή, στη στιγμή, αφού ο τόπος τους, που έθιμελιώθηκε άπάνω στη δουλειά και μ' αυτή δοξαστηκε, δέν έχει καμμιά ανάγκη να υποστηρίξη τήν κλασική άμείβεια και να βγαζη δασκαλους, μά μορφωμένους έμπόρους και δουλευτάδες γιατί αυτοί του χρειάζονται.

Όσοι θέλουν να κάνουν τά παιδιά τους δασκαλους και ντοτόρους, ας τά στέλνουν στην Αθήνα. Από τόν Πειραιά, τέτοια βλογια πρέπει να λειψη μια ώρ' άρχιτερε.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

μια έξοχη περίσταση παρουσιάστηκε και στο «Νουμά» να παίξη ρόλο Έθνομάρτυρα, μά ο ήλιος τήν άρνησε άνεκμετάλλευτη γιατί σιχαίνεται τό Έθνομαρτυρολογικόν που τώρα τώρα κατόντησε χειρότερο κι από τά σάπια κολοκύθια.

Τόν κάλεσαν λοιπόν, που λέτε, τόν Διευθυντή του «Νουμά» τήν περσομένη Τρίτη στην Εισαγγελία να δώση λόγο για ένα άρθρακι που δημοσίεψε στο 93 φύλλο, στη στήλη της «Κοινής Γνώμης», με τόν τίτλο: «Χάλια! Χάλια!» και με τήν υπογραφή «Π. Από τή Μεθώνη». Ο άντεισαγγελέας κ. Άχιλλέας Λάμπρος, ένας από τους νέους δικαστάς μας, αυτές δά που τίναξε τόσο μαστορικά και τή Γιανναρέικη γούνα, ζήτησε να μάθη ποιός έγραψε τό άρθρακι αυτό που περιείχε και τήν έπιλήψιμη—κατά τήν δικαστική αντίληψη—φράση: «...να σπάσουν τά δάξαστα και πρόσδοτικόν τιμόνι τής σημερινής πολιτικής συμμορίας». Φυσικά τόννομα δέν τό μαρτόρησε, άφου για όσα άρθρα δημοσιεύονται άνυπόγραφα ή με ψευτόνομα εύθύνεται ο ίδιος ο Διευθυντής του φύλλου. Έτσι και για τό άρθρακι αυτό έδήλωσε πως και τήν εύθύνη όλη τήν παίρνει άπάνω του.

Έπρόσθεσε άκόμα πως και τή φράση αυτή δέν τήν θεωρεί έπιλήψιμη άφου έχει δικαίωμα ο κάθε πολίτης να μην έπιδοκιμάζη τήν πορεία του δεινα ή του ταδε πολιτικού, αλλά να τήν θεωρη και προδοτική άκόμα, όταν ή πορεία αυτή, κατά τήν αντίληψη του, δέν έξυπηρετεί τά έθνικα συμφέροντα. Οι φράσεις «προδοτικό τιμόνι» και «πολιτική συμμορία», είναι συννηθέστατες δημοσιογραφικές έκφρασεις που κατόντησαν από τή μεγάλη χρήση να χάσουν πιά τή σημασία τους.

Ο κ. Εισαγγελέας τόν ρώτησε αν παραδέχεται για σωστά όσα γράφονται σ' αυτό τό άρθρακι. Η άπάντηση του Διευθυντή του «Νουμά» ήταν ή ακόλουθη:

— Τό άρθρακι αυτό δημοσιεύτηκε στην στήλη της «Κοινής Γνώμης». Έστερα από τρία φύλλα, στο 96 φύλλο και στην ίδια στήλη, δημοσιεύτηκε έν' άλλο άρθρακι, με τήν υπογραφή «Ηλίας Σταυρός» που άπάντωσε στο πρώτο κι άποδείχνη πως ή Πολιτεία του κ. Θεοτοκη σταθίθηκε άφέλιμη και στο Έθνος και στην Κερκυρα. Από αυτό φαίνεται πως στη στήλη της «Κοινής Γνώμης» ε καθένος λέγει έλεύθερα τή γνώμη του, χωρίς να τήν παραδέχεται κι ο Διευθυντής της έφημερίδας. Στην στήλη αυτή πολλές φορές έπέκειναν τήν πορείαν του ίδιου του «Νουμά» κι άρθρα πολλών συνεργατών μας και πού μά ποτέ δέν άρνήθηκα να τό δημοσιέψω.

Ο κ. άντεισαγγελέας, ευγενέστατος και γλυκομίλητος καθώς είναι, τά έθιωσε άκριτά τά λόγια αυτά και σωστά, και σταμάτησε τήν άνάκριση. Δέν σας τό κρύβουμε όμως πως για όλ' αυτά καταχρησάμε, όχι γιατί κόντιψε να βαφτιστούμε και μετς έθνομάρτυρες και να άνδριαντοποιήθουμε πάλι στην Κερκυρα, στην Σαμφάκο και στο Γιάνναρο, αλλά γιατί είδαμε πως οι πολιτικοί μας πειραζονται σάν τους λες πρόσδοτες κι άποδείχουν, με τό να πειραζονται, πως άγαπών τήν πατρίδα, όσο κι αν τήν πολεμάνε με τίς πράξεις τους.

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

μας πήραν ταυτικά μας με μια δημοσιογραφική γιορτή που διοργανόνουν για τόν Σουρή που ο «Ρωμιός» του, λένε, έκλεισε τήν περσομένη βδομάδα τά είκοσι χρόνια.

Δώ και δέκα χρόνια γιόρτασαν τή δεκαετηρίδα του «Ρωμιού». Τώρα θα του γιορτάσουν τήν είκοσαετηρίδα του. Έτατε! από δέκα χρόνια τήν τριακονταετηρίδα του. Κ' έτσι, αν θέλη ο Θεός, τό πρβμα τραβάει κορδόνι.

Δέν λέμε πως δέν πρέπει να γίνουν οι γιορτές αυτές. Ο Θεός να φυλάξη! Λέμε μάλιστα πως κάθε χρόνο έπρεπε να γίνεται μια τέτοια γιορτή για τό Σουρή που ξέρει τόσο καλά να κολακεύη τους δημοσιογράφους με τό ναφιερώνη κάθε τόσο ένα δυό στιχάκια στο «Ρωμιό» του για τόν καθένα άπ' αυτούς και να τους άνακηρύχη όλους μεγάλους άντρες, φωστ'ηρες του πνεύματος και στύλους του Έλληνισμού.

Κι αυτοί λοιπόν οι κακίμοι, σάν φιλότιμοι άντρωποι που είναι, ζητάνε ευκαιρία να έξοφλήσουν τό χρέος τους και να τόν άνακηρύξουν έθνικ ό ποιητή—πολύ σωστά και δίκαια, άφου όπως τό καταντήσαμε τό Έθνος μονάχα ή σάτυρα του Σουρή τάξίζει να ύμνολογάη τις όμορφίες και τις χάρες του.

Ο Σουρης πούναι τόσο έξυπνος και δείχνει τόση περιφρόνηση στις τέτοιες άνοστιές, θάναγουλιαζη σάν διαβάζη όσα του γράφουν οι θαυμαστές του, που κανέννας τους άκόμα δέν κατόρθωσε να νοιάση που βρίσκεται ή αξία του Σουρή και για πού πραχματικό του χάρισμα πρέπει να τόν θαυμάζουν.

Με τό να τόν λένε Έθνικ ό ποιητή δέν λένε τίποτα, άφου Έθνικ ός άρθρογράφος είναι κι ο Γιάνναρος.

ΕΡΕΪΠΙΑ

Σκοταδερά τά γνέφη τ' άστρα κρύβουν
Και μάταια οι λογισμοί μου στ' άπειρο
Κ' οι πόθοι μου πετούν... Διμάνι
Δέ βρίσκουν για ν' άράξουν!

Λατρεία ο νους στον πλάστη του
Γυρεύει να προσφέρη... Η προσευχή του
Δάκρυα γιομάτη και παράπονο
Ψηλά δέν άνεβαίνει.

Της καρδιάς μου τά αισθήματα με πνίγουν...
Του λογισμού μου τά πλάσματα συντριβονται...
Κι' ο καπνός της θυτίας μου
Μεσ στα σύγνεφα χάνεται!...

Βόλος

Δευτέρης Έπιφανιάδης

Η ΚΟΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η σκηνή άπάνω σ' ένα γραφείο. Πρόσωπα: Τό έρχασίο κ ε ι μ ε ν ο του Πινδάρου, ή Μετάφραση, και άργότερα ο Σταματάκιος Αβλάθης.

Τό Κ ε ι μ ε ν ο. — Δέ μου λές, σε παρακαλώ, ποιος είσαι του λόγου σου;

Η Μετάφραση. — Πώς; δέν με άγνωρίζεις;

Τό Κ. — Όχι, κίμε μου τή χάρη να μου πής ποιός είσαι.

Η Μ. — Τήν σήν ήδύμολλον μουσαν είς τήν μελιχράν του Μιστριώτου φωνήν μεταγγών προστήν ποιούμαι τοίς νεωτέροις Έλλησιν.

Τό Κ. — Πολύ άρχαία μελές και δέ σε καταλαβαίνω. Μίλα του μπαμπά σου τή γλώσσα.

Η Μ. — Ουδούν, αυτή έστι τούμου πατρός ή γλώσσα, ταύτη δέ χρώμαι.

Τό Κ. — Και ποίος είν' ο πατέρας σου;

Η Μ. — Ούμδς πατήρ, άνήρ σοφός έν σοφοίς, τά τέλματα της των νεωτέρων Έλλήνων χυδαιοποιία: έχκαταλιπών, άνά τας αίθερίας στίβιδας διαφρηλατών, επί των κορυφών του Περνασσού δάφνης συλλέγει.

Τό Κ. — Δέν πιστεύω να'χ άλλες δάφνες ο Παρνασσός, γιατί τίς μάζεψε ός ό Κλαίων μαζί με τόν Άμπελά. Μά πέ μου τέλος πάντων, ποίος είν' ο πατέρας σου.

Η Μ. — Σταματάκιος Αβλάθης τούνομα, έν τοίς τών προγόνων νάμασιν άπαύτως νηχόμενος.

Τό Κ. — Έχει κι' άλλα παιδιά σάν και σένα;

Η Μ. — Γονιμώτερος κονίχλου τυγχάνει ώνήρ. Και τόν Ούγον τόν Βίκτωρα μετέφρασε, τήν άδύερ πάντων προσευχών...

Τό Κ. — Κι δέ ζήτησε ή Γαλλική Κυβέρνηση να τόν συλλάβη;

Η Μ. — Άλλά γάρ ούκ έστι σύμβασις περι έκδόσεως έγκληματιών.

Τό Κ. — Ά, κατάλαβα. Γι' αυτό τους Ιταλούς δέν τους περάζει, γιατί με τήν Ιταλία έχουμε σύμβαση. Και που βράσεται αυτήν τή στιγμή;

Η Μ. — Έν τινι τών βιβλίων τούτων άναδιψήσας εδρήσεις που κρυπτόμενος.

Τό Κ. — Μά καλά, εγώ τί κανό τούκαμα για να με μεταφράση;

Η Μ. — Της προγονικής δόξης άπριξ έχόμενος...

Τό Κ. — Προίξη και κακό να τούβρη. Νά του πής πως δέν του χρωτάμε τίποτα για να μάς ρεζιλεύη μπροστά σ' όλο τόν κόσμο.

(Πιάνονται στο ξύλο. Άνοίγει ένα λείκω και βγαίνει άπό μέσα ο Στ. Αβλάθης, που είχε άποκοιμηθή μέσα).

Στ. Αβλάθης. — Φίλος μου τις μοι είπεν, ότι ποιείσθε μνείαν του έμού όνόματος. Είς τί άρά γε δύναμαι να σς χρησιμεύσω;

Τό Κ. — Να μου κάνης τή χάρη να κλειδώσης αυτό τό παλιόπαιδο μέσ' στο συρτάρι του, γιατί αν τολμήση και βγη στον κόσμο... θα τό πω του Νουμά.

(Έμφανίζεται ή σκιά του Νουμά. — Πέφτει ή αύλαα).

ΒΑΒΕΡΟΣ